

EVELINE PĂUNA

Dincolo de ferestre

(tele)nuvelă din carantihnă

A m plecat în grabă. Mi-am înghesuit toate hainele într-o geantă de voiaj care s-a închis strâmb, strivindu-mi tocmai cămașa de noapte preferată, din satin negru ca noaptea în care ne-am iubit prima dată în Portofino. O noapte fără stele, ca iubirea noastră fără perspectivă. Înainte să trântesc ușa apartamentului – așa cum fac toate femeile atunci când pleacă nedreptățite dintr-o cameră sau dintr-o relație –, apartament pe care l-a închiriat pentru dragostea noastră imperfectă, m-a pus să-i promit că nu voi scrie niciodată despre el. I-am răs în nas... puțini bărbați au ocazia să devină literatură datorită femeii lor! El n-a avut curaj. Și, da, poate tocmai pentru că eu nu eram „femeia lui”. Și nici nu aveam să devin... Mi-a prins încheietura mâinii, a întors-o întocmai cum vrei să fereci un lacăt cu cheia potrivită și mi-a repetat, poruncitor. A fost singurul lucru pe care l-a cerut la despărțire: să nu rămână nimic din ce-a fost. Nici frumos și nici urât.

Am coborât pe scări, înghesuindu-mă la perete, ca să le fac loc celor care cărau mobilă vreo două etaje mai sus, probabil pentru o iubire care urma să se mute într-un penthouse. Cămașa mea de noapte s-a agățat de piciorul patului dezmembrat pe care-l purta în spate un cărăuș care, în clasorul de meserii bărbătești, este un așa-numit „manipulator de mobilă”. Femeile ar scrie o ediție revizuită și ar adăuga acolo, la rubrica „manipulator”, pe grade, de la „începător” la „profesionist” și apoi „maestru” și... „manipulatorul perfect de sentimente”, ocupație a bărbaților pe care o cunosc, dar de care nu se pot feri.

Cămașa de noapte s-a sfâșiat, agățată de acel picior de pat cărat pe scări și trasă din geanta mea de voiaj, smucită și ea în coregrafia improvizată a disperării mele de a ieși cât mai repede din clădirea în care mă sufocau și lacrimile, și dezamăgirea. O clădire pe care trebuia să o uit, așa cum trebuia să mă apuc de uitare, din nou, și pentru povestea pe care am închis-o odată cu ușa apartamentului lui.

Se spune că uitarea vindecă. Poate că, de fapt, doar anesteziază. Probabil că tot ce trebuie să ștergă uitarea nu dispare vreodată de tot, ci amorțește mai degrabă în suflet decât în minte. Mintea ține în ea toate detaliile – semnificative sau inutile – din viețile oamenilor. Nu

doar cele pe care le văd ochii... Mintea notează simfonii întregi de simțăminte: lumini și umbre, arome și miresme, texturi și sunete. Tot mintea, cât e ea de minte, le arhivează fără vreo logică, așa cum arată sertarele din casele oamenilor dezordonate. Mintea strânge vrute și nevrute, „utile” și „degeaba”... Și-apoi sufletul le pune pe capitole: bucurii, tristeți, „superficiale” și „adânci”. Sufletul, cu ai săi doi curatori de galerii de artă, Conștiința și Conștiența, umblă printre „exponate” și le aranjează în colecții. Iar, ca să faci artă, nu trebuie să fii întotdeauna fericit. Poate acesta este motivul pentru care unii oameni sunt „de serie” și alții... „capodopere”.

Tivul a cedat primul și a luat cu el o bucată de dantelă crispată pe lemnul masiv al ornamentului de pat, iar restul neglijenței s-a despicat până la breteaua dreaptă care, într-un mod nedrept, dădea să iasă și ea din valiză. Abia acum nu mai rămăsese nimic din relația noastră! Nici măcar o cămașă de noapte fără o ultimă noapte împreună!

Am ajuns la parter, înfășurată în treniul meu nude – cred că toate femeile ar trebui să aibă în garderobă un palton nude –, care se ținea încheiat cu breteaua poșetei de pe umăr, grea și ea. Și bej. Într-o mână aveam geanta de voiaj, iar în cealaltă, cămașa de noapte,

făcută bucăți. Nici inima nu-mi scăpase întregă, doar că ea nu răzbate la prima vedere.

Mă gândeam ce ar zice oamenii, atâția câți ar avea răgaz să se uite, în graba lor, la femeia care așteaptă taxiul la marginea bordurii, cu privirea țintuită în asfalt ca să nu-i întoarcă ochii spre apartamentul de la etaj. Sărmana!... de mine.

Îmi dau mereu lacrimile la filmele acelea în care bărbatul coboară în fugă după ea, îi prinde capul între mâini, o sărută și îi spune că totul o să fie bine. Și apoi chiar face să fie bine! Eu am cunoscut din aceia care doar spun. Și am visat mereu că o să fiu protagonista unei scene ca în filmele acelea în care el o oprește în aeroport, în ultima clipă înainte ca ea să treacă de poarta de îmbarcare și, apoi, peste sărutul lor de nedespărțit curge genericul. Și știi – pur și simplu știi – că au trăit fericiți până la adânci bătrâneți... În „producția“ asta n-a fost așa. Trebuia să fie un lungmetraj, doar că bugetul sentimental al unuia dintre „producători“ l-a făcut „scurtmetraj“. Metraje!... De parcă iubirea s-ar vinde la metru...

Din relația asta și din blocul de apartamente, doar eu am coborât. Ce-i drept, pe tocuri, în stiletto. Mi-am făcut ieșirea cu stil. Poate pentru că sunt o femeie de ținut minte!...

După mine, n-a ieșit nimeni, iar avioanele au continuat să zboare nestingherite pe cer. Probabil că urmează să coboare și el, la prima. La prima femeie care i se va oferi la picioare.

M-am urcat în taxi și am fost ușurată că nu a trebuit să-i schițez șoferului vreo urmă de politețe mai străduită decât un salut, de vreme ce avea deja adresa din aplicația de mobil. Ah, și de salutat salutăm pe negândite! Spunem „bună ziua“ chiar și atunci când ziua e departe de a ni se părea bună. Oare salutăm ca o constatare sau ca o speranță?! Spunem „bună ziua“ nu neapărat pentru că așa e ziua, ci pentru că așa ne-am dori să fie. Deci, salutăm cu o speranță care ne-a devenit automatism. Viața de zi cu zi transformă speranța în automatism! Ce performanță! Dacă lumea ar saluta cu rezumatul constatărilor despre ziua în curs, ne-am trezi spunând: „o zi banală, aglomerată, ploioasă“ și câte și mai câte... și, da, uneori și „minunată“. Dar oamenii salută cu speranță, fără să-și dea seama!

Pe geamul mașinii mi se derulau în goană toate locurile pe care le-am parcurs zi de zi între apartamentul ce-mi devenise „acasă“ și toate celelalte destinații care aveau legătură cu viața mea socială. Întocmai cum, la aparatele video, înregistram un film nou peste altul vechi – aceasta fiind singura cale de a șterge caseta –, îmi

derulam acum în minte acțiunea ultimelor luni. La intersecția din centrul orașului, gândurile mi s-au oprit. Peisajul devenea comun.

Am încercat să mă ancoroz în prezent odată cu semnalul știrilor de la radio. Se anunță că epidemia de COVID-19, care a izbucnit într-o piață din orașul Wuhan din China, este recunoscută oficial de Organizația Mondială a Sănătății ca pandemie. A îngenucheat Italia, amenință cumplit Spania, Franța, Germania și Marea Britanie, deci migranții români din aceste țări probabil că se vor întoarce curând, și nu cu „mâna goală“. Asta e fix ce lipsea: o pandemie! Îmi scot telefonul din poșeta care mă sugruma peste trenzi, sun la birou și aflu că toți colegii mei au plecat, bucurându-se cu câteva ore mai devreme că e vineri. La radio anunță că președintele țării noastre va decreta starea de urgență națională. În Europa, multe state și-au închis deja granițele, avioanele nu mai zboară, școlile țin cursuri online, pe malluri atârână lacătele. Pentru a împiedica răspândirea virusului, populația a fost mai întâi rugată să rămână acasă, apoi autoritățile de pretutindeni au impus restricții pentru ca omenirea să intre într-un salvator „arest la domiciliu“. Lumea întregă și-a dat „shut down“... sau, mă rog, „lock down“... în timp ce eu sufeream din dragoste. Dacă virusul acesta ar fi

inofensiv, nici nu mi-ar părea rău ca, din prea multă precauție, să se închidă tot și, o vreme, să mă lase toți în pace, să stau acasă... La mine acasă.

Las bagajele la intrarea în blocul meu, pentru prima dată fără să mă tem că cineva ar putea să le ia. N-are cine, e pustiu! Intru la supermarket să-mi iau ceva pentru cină. Magazinul arată ca pe vremea unui comunism pe care eu nu l-am prins, timpuri în care magazinele erau sărace. Nu găsesc pâine și mai multe rafturi sunt goale acolo unde ar trebui să fie produsele de bază. Nici nu mi-am dat seama până acum ce înseamnă „produse de bază“, poate tocmai pentru că, în lumea fără griji, fiecare om are... baza lui... Și răsfățul este o nevoie de bază a omului relaxat! Trântesc în coșul de cumpărături ce găsesc, produse care n-au legătură unul cu altul, dar le iau... ca să fie: îmi fac datoria față de cină. Cred că ar fi o idee bună să-mi aleg o sare de baie. Mă îndrept către raionul cu produse de îngrijire. Arată neîngrijit! E gol. Ce sare de baie, că nu mai este nici săpun! E pentru prima dată când conștientizez că lumea știrilor de la televizor nu mai este într-o cutie, ci o pot vedea împrejur. Noul coronavirus, pe care specialiștii îl numesc COVID-19, de la Coronavirus Disease 2019 – anul în care a fost identificată infecția –, nu mai este o știre din Asia, de

la final de jurnal, ci devine principala problemă a Europei. Breaking news! Nu mai este o curiozitate despre cum un chinez a mâncat un liliac și astfel virusul a ajuns la om, om care s-a urcat într-un autobuz unde a strănutat și a îmbolnăvit alți oameni care, și ei, au strănutat la casele lor și așa, din gură-n gură, s-a îmbolnăvit Planeta. COVID-19 este prima mare problemă a anului 2020 și a omenirii, după multă vreme!

În magazin, toată lumea se grăbește. Mă așez la coadă și îi cedez locul meu în fața casei de marcat unui tânăr care are în mână doar niște fructe. Se răzgândește și se întoarce în magazin să mai cumpere ceva... În spatele meu, un tip îmi spune cu emfază, în engleză, să pun mai repede produsele pe bandă, apoi în sacoșe. Mă gândesc că-i nesimțit. Altul, în locul lui, s-ar fi oferit să mă ajute. Dar nu... bărbații de astăzi s-au obișnuit ca femeile să poarte pantaloni. Și să care sacoșe – deși asta e de când lumea, pentru unii... Îl ignor. Plătesc și-mi simt mâinile murdare. Mă gândesc câți oameni au atins banii aceia înaintea mea și câți dintre ei poate au strănutat. Ce nebunie! Desigur, firea mea anxioasă mă face să exagerez... Sau nu. În jurul meu, oamenii se pregătesc ca de sfârșitul lumii. Eu, nu. Eu sfârșisem deja o relație de dragoste și asta echivalează, cumva, cu o lume.

Ajung înapoi la geanta de voiaj care nu pleca în niciun voiaj, ci se întorcea acasă. De obicei, când gențile de călătorie ajung acasă, arată dezordonat. Asta pentru că oamenii își pregătesc plecările în detaliu, cu răbdare și entuziasm, pe când reîntoarcerile înseamnă, cel mai adesea, finalul unor perioade frumoase. La plecare, oamenii așază bagajele ordonat, pentru că pun și speranțe alături de fiecare lucru din valiză. La întoarcere – le înghesuie cum nimeresc. Puțini sunt oamenii care se bucură și când se întorc din călătorii. Iar asta, desigur, depinde de ce îi așteaptă acasă! Sau de cine!

Acum am două papornice în plus, în care am îndesat cumpărăturile mele nepricepute pentru un anunțat sfârșit al lumii. Și, într-un caz ca acesta, ce să iei mai întâi?! Mereu am ridicat o sprânceană la întrebarea cu naufragiatul pe o insulă pustie și cu cele trei lucruri pe care să le iei. Orice ai lua... nu are cum să dureze la nesfârșit. Poate mai bine pleci cu mâna goală și te gândești cum să te adaptezi la ce găsești acolo! Acum, iată, e un fel de sfârșit al lumii anunțat pretutindeni. Ți-a de l-a prezis în 2012 o fi fost dislexic și-o fi pocit anul?!

Din valiză atârnă și acum cămașa de noapte, de parcă ar vrea să mă facă de răs, arătându-se vecinilor mei de bloc. Dar care vecini, că sunt toți în apartamentele

lor?! Am văzut de afară cum le pâlpâiau difuz luminile televizoarelor prin termopanele cu margini albe. Lumina – toată gălbuie, semn că toate burtierele televiziunilor sunt cu breaking news. Îi aprind în gând o lumină celui care a inventat liftul, așa cum fac uneori când îmi dau seama cât de utile ne sunt obiectele obișnuite pe care totuși le-a inventat cineva. Iată cum răsățul unor oameni geniali, capabili să inventeze lucruri, devine, peste decenii, nevoie de bază pentru toată lumea. Tot așa o să inventeze cineva, sigur, vaccinul împotriva COVID-19 și atunci știrile se vor concentra pe altceva și lumea va fi liberă să se ducă iar la mall.

Apăs butonul liftului cu genunchiul, de parcă acest gest de precauție ar anula toate celelalte prea multe atingeri de mai înainte. Ajung acasă și, din hol, îi sun pe ai mei să mă asigur că au ce mânca măcar câteva zile, până când se vor mai calma lucrurile, oamenii. Eu așa cred... După ce aflu meniul, scurtez cât pot convorbirea, ca să nu ajung la detalii despre cum a fost sfârșitul lumii aleia mai mici, și rămânem la sentimentul de sfârșitul lumii ăsteia mari.

Toate mesajele pe care le primesc de la cunoscuți și de la prieteni mă întrebă dacă sunt „OK“. Să le fi zis ceva dezvățata aia de cămașă de noapte!?

Ah, dar nu de relația mea le pasă lor, ci de virusul ăsta nenorocit. Unii mă sună. Ce fel de oameni sunt aceia care sună, când ar putea să trimită un mesaj?! Ăstora nu le răspund. Să sune mâine, când poate că ne vom trezi cu toții dându-ne seama că ziua asta a fost doar un coșmar. Și totuși, oamenii spun și astăzi „bună seară“!

Acasă la mine e totul așa cum am lăsat. Deși am ochii triști, casa mea oglindită de lacrimi arată și mai frumos decât îmi aminteam. Și are un aer de recunoștință, ca un părăsit despre care, la ceva timp, te întrebi de ce l-ai lăsat când îți era așa bine cu el. Pe birou e nefrunzărită cartea pe care o citeam când a început povestea pe care azi o încheiasem. Poate ar fi cazul să reiau. Cartea!

Din dressing atârnă două rochii leșinate teatral peste grămada de jeansi, ca două sclifosite obișnuite să fie în centrul atenției. Îmi amintesc cum am înșfăcat în grabă hainele la ultima tură de schimb, când am mers la bărbatul trecutului meu recent. Predau gresiei geanta de voiaj, sacoșele și poșeta, pun treniul în cuier și-mi las pantofii la intrare. Ajung în cameră și sunt recunoscătoare că mâine va trebui să fac ordine doar în dressing, pentru că în rest e curat. Când vine vorba